

Wendi

Als stewardess reist Wendi (50) de wereld over en als transformatiecoach reist ze werelden binnen. Met de nodige zelfspot vertelt ze over haar midlife singlebestaan...

“ Ik word gebeld door een vriendin, zet mijn mobiel op de speaker en loop - zoekend - mijn woonkamer door. Tijdens ons gesprek stel ik mezelf in gedachten één vraag: waar is dat ding? Als ik hem maar niet kwijt ben! Mijn vriendin merkt dat ik er niet helemaal bij ben. ‘Wen, wat ben je aan het doen? Je klinkt zo afwezig.’ En dan mensen, valt bij mij het kwartje. Met het schaamrood op de kaken antwoord ik: ‘O, wat erg! Wat ik nu aan het doen ben, durf ik gewoon niet te zeggen. Ik zoek mijn mobiel, terwijl ik met jou aan het bellen ben! Hoe is het mogelijk?’ Een warrig geheugen tot geheugenverlies is een hot topic onder mijn vriendinnen. Zeker nu zij met overgangsklachten kampen. Het is algemeen

Het kenteken stond nergens geregistreerd in de computer. Vol ongeloof zei ik: ‘Misschien moeten jullie je administratie eens beter doen!’ Na een kort moment van zelfreflectie drong tot me door dat er maar één persoon was die zijn administratie niet op orde had en dat was ik. Ik kwam namelijk tot het beschamende besef dat mijn auto bij een totaal andere garage stond met een soortgelijke naam. Kon ik gelijk weer mijn welgemeende excuses aanbieden.

Ik ben niet de enige. Mijn nicht haalt sinds haar overgang spreuken en gezegdes door elkaar. Lijkt mij zeer frustrerend voor iemand die normaliter het Nederlands goed beheerst. Het is grappig hoe inventief zij de hele dierenriem door elkaar gooit. Soms is het net Lingo. Kijk, mij maakt het niet uit dat je een gegeven pony niet in de bek moet kijken, dat je een varken op het spek bindt óf dat alle katten op tafel dansen als de muis van huis is. Ik weet precies wat ze bedoelt. Tegenwoordig doet ze het anders. Als ze een spreekwoord voelt opkomen, zegt ze gewoon: ‘Die klok en de klepel’. Lekker kort én duidelijk. De vrouwen om me heen en ik zijn heus niet de enigen die, tot vervelens toe, dingen herhalen die we allang gezegd hebben, bepaalde verhalen niet meer kunnen reproduceren zoals ze verteld zijn, pas bij het einde van een film erachter komen dat we deze allang gezien hebben of moeten graven in ons brein als wordt gevraagd wat je van de week allemaal gedaan hebt. Best vermoeiend allemaal, al valt dit wel te relativiseren. Want niets is zo schrijnend als een serieuze neurologische aandoening waarbij het geheugen steeds verder verslechtert, zoals bijvoorbeeld bij Alzheimer. We spreken daarover weleens onze zorg uit, je weet nooit waar je voor komt te staan. Zolang het blijft zoals het nu is, klappen wij dan ook dankbaar in onze handjes.

‘Gelukkig ben ik niet de enige die pas bij het einde van een film ontdekt dat ik hem al eens eerder heb gezien’

bekend dat dit iets doet met het brein. Omdat ik op mijn 35e al vervroegd in de overgang ben gekomen, zeg ik vaak tegen hen: ‘Welkom in mijn wereld. Eindelijk begrip voor de ellende die ik vijftien jaar geleden al heb ervaren!’ Want dat brein... dat kan rare dingen doen tijdens deze fase. Zo heb ik ooit mijn garage gebeld om te vragen wanneer mijn auto onderhand eens klaar was, maar ze konden mijn ‘voiture’ niet vinden.